

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

A Clemente XI. Ad Benedictum XIII.

Luxemburgi, MDCCXLI.

64. Unigenitus Dei Filius &c. Damnatio quamplurium excerptarum ex Libro Gallico idiomate impresso & in plures Tomos distributo sub titulo: Le Nouveau Testament en François avec des Réflexions Morales ...
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74859](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74859)

anni MDCCXIII. G. Cardinalis Carpinus, Loco † Sigilli. C. Collicola Sac. Rituum Congregationis Pro-Secretarius.

§. 2. Cum autem sicut prædictus Lucius Nobis subinde exponi fecit, ipse Decreta hujusmodi, quo firmius subsistant, Apostolicæ confirmationis nostræ patrocinio communiri plurimum desideret, Nos ipsum Lucium specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & à quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, à jure, vel ab homine quavis occasione, vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequen., harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, supplicationibus ejus nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Decreta præinserta auctoritate Apostolica, tenore præsentium approbamus, & confirmamus, illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, salva tamen semper in præmissis auctoritate memoratæ Congregationis Cardinalium.

§. 3. Decernentes easdem præsentem literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit plenissime suffragari. Sicque in præmissis per quoscumque Judices ordinarios, & delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earundem præsentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiasticâ dignitate constitutæ munitis eadem prorsus fides adhibeatur, quæ præsentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub annulo Piscatoris, die secunda Septembris MDCCXIII. Pontificatus Nostri Anno decimotertio.

F. Oliverius.

LXIV.

DAMNATIO

Quamplurium propositionum excerptarum ex Libro Gallico idiomate impresso, & in plures Tomos distributo sub titulo: *Le Nouveau Testament en François avec des reflexions morales sur chaque verset &c. à Paris 1699.* ac aliter: *Abregé de la morale de l'Evangile, des Actes des Apostres, des Epistres de S. Paul, des Epistres Canoniques, & de l'Apocalypse, ou Pensées Chrétiennes sur le Texte de ces Livres Sacrez &c. à Paris 1693. & 1694.* cum prohibitione ejusdem Libri, & aliorum quorumcumque in ejus defensionem tam hæctenus editorum, quam in posterum edendorum.

CLEMENS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Universis Christianis salutem, & Apostolicam benedictionem.

Proœmium à voce Divini Salvatoris, qua monemur, ut caveamus à falsis Magistris

U Nigenitus Dei Filius pro nostrâ, & totius Mundi salute filius hominis factus, dum Discipulos suos doctrina veritatis instrueret, universamque Ecclesiam suam in Apostolis erudiret, præsentia disponens, & futura prospiciens, præ-

claro, ac saluberrimo documento Nos admonuit, ut attenderemus à falsis Prophetis, qui veniunt ad Nos in vestimentis Ovium, quorum nomine potissimum demonstrantur Magistri illi mendaces, & in deceptione illusores, qui splendida pietatis specie prava dogmata latenter insinuantes, introducunt sectas perditionis sub imagine Sanctitatis; utque facilius incautus obrepant, quasi deponentes lupinam pellem, & sese Divinæ Legis sententiis, velut quibusdam Ovium velleribus involventes, Sanctarum Scripturarum, adeoque etiam ipsius novi Testamenti verbis, quæ multipliciter in suam, aliorumque perditionem depravant, nequiter abutuntur: antiqui scilicet, à quo progeniti sunt, mendacii Parentis exemplo, ac magisterio edocti, nullam omnino esse ad fallendum expeditiorem viam, quam, ut ubi nefarii erroris subintroducitur fraudulentia, ibi divinorum verborum prætendatur autoritas.

§. 1. His Nos verè divinis monitis instructi, ubi primum, non sine intimâ cordis nostri amaritudine accepimus, Librum quemdam gallico idiomate olim impressum, & in plures tomos distributum, sub titulo: *Le nouveau Testament en François avec des reflexions morales sur chaque verset &c. à Paris 1699.* aliter verò: *Abregé de la morale de l'Evangile, des Actes des Apostres, des Epistres de S. Paul, des Epistres Canoniques, & de l'Apocalypse, ou Pensées Chrétiennes sur le Texte de ces Livres Sacrez &c. à Paris 1693. & 1694.* tametsi aliàs à Nobis damnatum, ac revera Catholicis veritatibus pravæ doctrinæ mendacia multifariam permiscerentem, adhuc tamen tanquam ab omni errore immunem, à pluribus haberi, Christianorum manibus passim obtrudi, ac nonnullorum nova semper tentantium consilio, & operâ studiosè nimis quaeversum disseminari, etiam latinè redditum, ut perniciosæ institutionis contagium, si fieri possit, pertrahat de gente in gentem, & de Regno ad Populum alterum: versutis hujusmodi seductionibus, atque fallacis creditum Nobis Dominicum Gregem in viam perditionis sensim abduci summo periculo doluimus; adeoque Pastoralis non minus curæ nostræ stimulis, quam frequentibus Orthodoxæ Fidei Zelatorum querelis, maxime verò complurium Venerabilium Fratrum, præsertim Galliæ Episcoporum literis, ac precibus excitati, gliscenti morbo, qui etiam aliquando posset in deteriora quæque prorueri, validiori aliquo remedio obviam ire decrevimus.

§. 2. Et quidem ad ipsam ingruentis mali causam providæ nostræ considerationis intuitum convertentes, perspicuè novimus summam hujusmodi libri perniciem ideo potissimum progredi, & invalescere, quod eadem intus lateat, & velut improba sanies, nonnisi secto ulcere foras erumpat; Cum liber ipse primo aspectu legentes specie quadam pietatis illiciat, molli enim sunt sermones ejus super oleum: sed ipsi sunt jacula, & quidem intento arcu ita ad nocendum parata, ut sagittent in obscuro rectos corde. Nihil propterea opportunius, aut salubrius præstari à Nobis posse arbitrati sumus, quam si fallacem Libri doctrinam generatim solummodò à Nobis hæctenus indicatam, pluribus singillatim ex eo excerptis propositionibus, distinctius, & apertius explicaremus, atque universis Christianis noxia zizaniorum semina è medio tritici, quo tegebantur, educta, velut ob oculos exponeremus. Ita iniuriam denudatis, & quasi in propatulo positis, non uno quidem, aut altero, sed plurimis, gravissimisque, tum pridem damnatis, tum etiam novè adinventis erroribus, planè confidimus, benedicente Domino, fore ut omnes tandem aperta jam, manifestæque veritati cedere compellantur.

decipientibus sub specie Sanctitatis.

Statuit validiori uti remedio ad versus doctrinam contentam in libris, de quibus hic est sermo, aliàs damnatis.

Propterea declarat, velle distinctè explicare pravitatem inibi latentem.

Idque con-
ducere ad fe-
dandas, scilicet
in Gal-
lie Regno.

S. 3. Id ipsum maximè è re Catholica futurum, & sedandis præsertim in florentissimo Gallie Regno exortis ingeniorum varè opinantium, jamque in acerbiores scissuras pretendendum diffidiis apprimè proficuum: Conscientiarum denique tranquillitati perutile, & propemodum necessarium, non modò præfati Episcopi, sed, & ipse in primis Charissimus in Christo Filius noster Ludovicus Francorum Rex Christianissimus, cujus exitium in tuendâ Catholica Fidei puritate, extirpandisque erroribus zelum satis laudare non possumus, sæpius Nobis est contestatus; repetitis propterea verè piis, & Christianissimo Rege dignis officiis, atque ardentibus votis à Nobis efflagitans, ut instanti animarum necessitati prolata quantocius Apostolici censurâ judicii consulere-
mus.

S. 4. Hinc aspirante Domino, ejusque cælesti ope confisi, salutare opus sedulo, diligenterque, ut rei magnitudo postulabat, aggressi sumus, ac plurimas ex prædicto Libro, juxta supra recentias respectivè editiones, fideliter extractas, & tum Gallico, tum Latino idiomate expressas propositiones à compluribus in Sacra Theologiâ Magistris, primò quidem coram duobus ex Venerabilibus Fratibus nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus accuratè discuti: deinde verò coram Nobis, adhibito etiam aliorum plurium Cardinalium consilio, quam maximâ diligentia, ac maturitate, singularum insuper propositionum cum ipsomet Libri Textu exactissime factâ collatione, pluries iteratis Congregationibus, expendi, & examinari mandavimus. Hujusmodi autem propositiones sunt, quæ sequuntur, videlicet:

1. **Q**uid aliud remanet anime, quæ Deum, atque ipsum gratiam amisit, nisi peccatum, & peccati consecutiones; sive verba paupertas, & segnis indigentia, hoc est generalis impotentia ad laborem, ad orationem, & ad omne opus bonum?
2. Jesu Christi gratia, principium efficax boni cuiuscunque generis, necessaria est ad omne opus bonum: absque illa, non solum nihil fit, sed nec fieri potest.
3. In vanum Domine præcipis, si tu ipse non das quod præcipis.
4. Ita Domine: Omnia possibilia sunt ei, cui omnia possibilia facis, eadem operando in illo.
5. Quando Deus non enollit cor per interiorem unitionem gratiæ suæ, exhortationes, & gratiæ interiores non inserviunt, nisi ad illud magis obdurandum.
6. Discrimen inter Fædus Judaicum, & Christianum est, quod in illo Deus exigit fugam peccati, & implementum legis à Peccatore, relinquendo illum in sua impotentia, in isto verò Deus Peccatori dat, quod jubet, illum sua gratia purificando.
7. Quæ utilitas pro homine in veteri fœdere, in quo Deus illum reliquit ejus propria infirmitati, imponendo ipsi suam legem? Quæ verò felicitas non est admitti ad fædus in quo Deus nobis donat, quod petit à nobis?
8. Nos non pertinemus ad novum fædus, nisi in quantum participes sumus ipsius novæ gratiæ, quæ operatur in nobis id, quod Deus nobis præcipit.
9. Gratia Christi est gratia suprema, sine qua confiteri Christum nunquam possumus, & cum qua nunquam illum abnegamus.
10. Gratia est operatio manus Omnipotentis Dei, quam nihil impedire potest, aut retardare.
11. Gratia non est aliud, quam voluntas Omnipotentis Dei, jubentis, & facientis, quod jubet.
12. Quando Deus vult salvare animam, quocumque tempore, quocumque loco effectus indubitabilis sequitur voluntatem Dei.

13. Quando Deus vult animam salvam facere, & eam tangit interiori gratiæ suæ manu; nulla voluntas humana ei resistit.

14. Quantumcumque remotus à salute sit Peccator obstinatus, quando Jesu se ei videndum exhibet lumine salutari suæ gratiæ, oportet, ut se dedat, accurrat, sese humiliet, & adoret Salvatorem suum.

15. Quando Deus mandatum suum, & suam æternam locutionem comitatur unitione sui spiritus, & interiori vi gratiæ suæ, operatur illa in corde obedientiam, quam petit.

16. Nulla sunt illecebræ, quæ non cedant illecebris gratiæ, quia nihil resistit Omnipotenti.

17. Gratia est vox illa Patris, quæ homines interiorius docet, ac eos venire facit ad Jesum Christum; quicumque ad eum non venit, postquam audivit vocem exteriorum Filii, nullatenus est doctus à Patre.

18. Semen verbi, quod manus Dei irrigat, semper affert fructum suum.

19. Dei gratia nihil aliud est, quam ejus omnipotens voluntas: hæc est idea, quam Deus ipse Nobis tradit in omnibus suis Scripturis.

20. Vera gratiæ idea est, quod Deus vult sibi à nobis obediri, & obediri; imperat, & omnia sumi; loquitur tanquam Dominus, & omnia sibi submissa sunt.

21. Gratia Jesu Christi est gratia fortis, potens, suprema, invincibilis, utpote quæ est operatio voluntatis Omnipotentis, sequela, & imitatio operationis Dei incarnantis, & resuscitantis Filium suum.

22. Concordia Omnipotentis operationis Dei in corde hominis, cum libero ipsius voluntatis consensu, demonstratur illic nobis in Incarnatione, videlicet in fonte, atque Archetypo omnium aliarum operationum misericordiarum, & gratiarum, quæ omnia ita gratuita, atque ita dependentes à Deo sunt, sicut ipsi originalis operatio.

23. Deus ipse nobis ideam tradidit omnipotentis operationis suæ gratiæ, eam significans per illam, quæ Creaturas e nihilo producit, & mortuis reddit vitam.

24. Justa idea, quam Centurio habet de Omnipotentia Dei, & Jesu Christi in sanandis corporibus solo motu suæ voluntatis, est imago ideæ, quæ haberi debet de omnipotentia suæ gratiæ in sanandis animabus à cupiditate.

25. Deus illuminat animam, & eam sanat æquè, ac corpus sola suæ voluntate; jubet, & ipsi obtemperatur.

26. Nulla dantur gratiæ, nisi per Fidem.

27. Fides est prima gratia, & fons omnium aliarum.

28. Prima gratia, quam Deus concedit Peccatori, est peccatorum remissio.

29. Extra Ecclesiam nulla conceditur gratia.

30. Omnes, quos Deus vult salvare per Christum, salvantur infallibiliter.

31. Desideria Christi semper habent suum effectum; pacem intimo cordium inserunt, quando eis illam optat.

32. Jesus Christus se morti tradidit ad liberandum pro semper suo sanguine Primogenitos, idest Electos, de manu Angeli exterminatoris.

33. Pro quantum oportet bonis terrenis, & sibi metipso renunciasse, ad hoc ut quis fiduciam habeat sibi, ut ita dicam, appropriandi Christum Jesum, ejus amorem, mortem, & mysteria, ut facit Sanctus Paulus dicens: Qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro me.

34. Gratia Adami non producebat, nisi merita humana.

35. Gratia Adami est sequela creationis, & erat debita nature sanæ, & integræ.

36. Differentia essentialis inter gratiam Adami, & suam.

Consultatio
adhibita in
examine plu-
rium propo-
sitionum
contentarum
in dictis li-
bris.

Series ca-
rumdem
propositio-
num.

Et status innocentia, ac gratiam Christianam est, quod primam unusquisque in propria persona recipit: ista vero non recipitur, nisi in persona Jesu Christi resuscitati; cui nos uniti sumus.

37. Gratia Adami, sanctificando illum in semetipso, erat illi proportionata: Gratia Christiana nos sanctificando in Jesu Christo, est omnipotens, & digna Filio Dei.

38. Peccator non est liber, nisi ad malum, sine gratia Liberatoris.

39. Voluntas, quam gratia non praevenit, nihil habet luminis, nisi ad aberrandum; ardoris, nisi ad se precipitandum; virium, nisi ad se vulnerandum; Est capax omnis mali, & incapax ad omne bonum.

40. Sine gratia nihil amare possumus, nisi ad nostram condemnationem.

41. Omnis cognitio Dei, etiam naturalis, etiam in Philosophis Ethnicis, non potest venire, nisi à Deo, & sine gratia non producit, nisi praesumptionem, vanitatem, & oppositionem ad ipsum Deum, loco affectuum, adorationis, gratitudinis & amoris.

42. Sola gratia Christi rediit hominem aptum ad sacrificium Fidei; sine hoc nihil, nisi impuritas, nihil, nisi indignitas.

43. Primus effectus gratiae baptismalis est facere, ut moriamur peccato; adeo ut spiritus, cor, sensus non habent plus vitae pro peccato, quam homo mortuus habeat pro rebus Mundi.

44. Non sunt, nisi duo amores, unde volitiones, & actiones omnes nostrae nascuntur; Amor Dei, qui omnia agit propter Deum, quemque Deus remuneratur, & Amor, quo nos ipsos, ac Mundum diligimus, qui quod ad Deum referendum est, non refert, & propter hoc ipsum sit malus.

45. Amore Dei in corde Peccatorum non amplius regnante, necesse est, ut in eo carnalis regnet cupiditas, omnisque actiones ejus corrumperat.

46. Cupiditas, aut Charitas, usum sensuum bonum, vel malum faciunt.

47. Obedientia legis profluere debet ex fonte; & hic fons est Charitas. Quando Dei amor est illius principium interius, & Dei gloria ejus finis, tunc purum est, quod apparet exterius; alioquin non est, nisi hypocrisis, aut falsa justitia.

48. Quid aliud esse possumus, nisi tenebrae, nisi aberratio, & nisi peccatum sine Fidei lumine, sine Christo, & sine Charitate.

49. Ut nullum peccatum est sine amore nostri; ita nullum est opus bonum sine amore Dei.

50. Frustra clamamus ad Deum, Pater mihi; si spiritus Charitatis non est ille, qui clamat.

51. Fides justificat, quando operatur; sed ipsa non operatur, nisi per Charitatem.

52. Omnia alia salutis media continentur in fide, tanquam in suo germine, & semine; Sed haec fides non est absque amore, & fiducia.

53. Sola Charitas Christiano modo facit (actiones Christianas) per relationem ad Deum, & Jesum Christum.

54. Sola Charitas est, quae Deo loquitur, eam solam Deus audit.

55. Deus non coronat, nisi Charitatem; qui currit ex alio impulsu, & ex alio motivo, in vanum currit.

56. Deus non remunerat nisi Charitatem, quoniam charitas sola Deum honorat.

57. Totum deest Peccatori, quando ei deest spes, & non est spes in Deo, ubi non est amor Dei.

58. Nec Deus est, nec Religio, ubi non est Charitas.

59. Oratio Impiorum est novum peccatum, & quod Deus illi concedit, est novum in eos iudicium.

60. Si solus supplicii timor animat penitentiam, quod haec est magis violenta, eo magis ducit ad desperationem.

61. Timor non nisi manum cohibet, cor autem tantum peccato adducitur, quando ab amore justitiae non ducitur.

62. Qui à malo non abstinere, nisi timore poenae, illud committit in corde suo, & jam est Reus coram Deo.

63. Baptizatus adhuc est sub lege sicut Judaeus, si legem non adimpleat, aut adimpleat ex solo timore.

64. Sub maledictione legis, nunquam sit bonum, quia peccatur sive faciendo malum, sive illud non nisi ob timorem evitando.

65. Moyses, Propheta, Sacerdotes, & Doctores legis mortui sunt, absque eo quod ullum Deo dederint filiam, cum non effecerint, nisi mancipia per timorem.

66. Qui vult Deo appropinquare, nec debet ad ipsum venire cum brutalibus passionibus, neque adduci per instinctum naturalem, aut per timorem, sicuti Bestia, sed per fidem, & per amorem sicuti filii.

67. Timor servilis non sibi representat Deum, nisi ut Dominum durum, imperiosum, injustum, intracabilem.

68. Dei Bonitas abbreviavit viam salutis claudendo totum in Fide, & praevidens.

69. Fides, usus, augmentum, & praemium Fidei, totum est donum pure liberalitatis Dei.

70. Nunquam Deus affligit innocentes, & afflictiones semper serviunt, vel ad puniendum peccatum, vel ad purificandum Peccatorem.

71. Homo ob sui conservationem potest se se dispensare ab ea lege, quam Deus condidit propter ejus utilitatem.

72. Nota Ecclesia Christiana est, quod sit Catholica, comprehendens & omnes Angelos Caeli, & omnes Electos, & justos terra, & omnium saeculorum.

73. Quid est Ecclesia, nisi ceteris Filiorum Dei manentium in ejus sinu, adoptatorum in Christo, subsistentium in ejus persona, redemptorum ejus sanguine, viventium ejus spiritu, agentium per ejus gratiam, & expectantium gratiam futuri saeculi.

74. Ecclesia, sive integer Christus, Incarnatum Verbum habet, ut Caput; omnes vero Sanctos, ut membra.

75. Ecclesia est unus solus homo, compositus ex pluribus membris, quorum Christus est Caput, vita, subsistentia, & persona; Unus solus Christus, compositus ex pluribus Sanctis, quorum est Sanctificator.

76. Nihil spatiosius Ecclesia Dei, quia omnes Electi, & Justi omnium saeculorum illam componunt.

77. Qui non ducit vitam dignam Filio Dei, & membro Christi, cessat interius habere Deum pro Patre, & Christum pro Capite.

78. Separatur quis à Populo Electo, cujus figura fuit Populus Judaicus, & Caput est Jesus Christus, tam non vivendo secundum Evangelium, quam non credendo Evangelio.

79. Utile, & necessarium est omni tempore, omni loco, & omni personarum generi studere, & cognoscere spiritum, pietatem, & mysteria Sacra Scripturae.

80. Lectio Sacra Scriptura est pro omnibus.

81. Obscuritas Sancta verbi Dei non est Laicis ratio dispensandi se ipsos ab ejus lectione.

82. Dies Dominicus à Christianis debet sanctificari lectionibus pietatis, & super omnia Sanctarum Scripturarum. Damnosum est velle Christianum ab hac lectione retrahere.

83. Est illusio sibi persuadere, quod notitia mysteriorum Religionis non debeat communicari feminis, lectione Sacrorum librorum. Non ex femininarum simplicitate, sed ex superba Virorum scientia, ortus est Scripturarum abusus, & nota sunt haereses.

84. Abripere à Christianorum manibus novum

Testa-

Testamentum, seu e illud clausum tenere, auferendo eis modum illud intelligendi, est illis Christi os obturare.

85. Interdicere Christianis lectionem Sacrae Scripturae, praesertim Evangelii, est interdicere usum luminis filii lucis, & facere ut patiantur speciem quamdam excommunicationis.

86. Eripere simplici Populo hoc solatium, jungendi vocem suam voci totius Ecclesiae, est usus contrarius praxi Apostolicae, & intentioni Dei.

87. Modus plenus sapientia, lumine, & charitate, est dare animabus tempus portandi cum humilitate, & sentiendi statum peccati, perendi spiritum penitentiae, & contritionis, & incipiendi, ad minus satisfacere iustitiae Dei, antequam reconcilientur.

88. Ignoramus quid sit peccatum, & vera penitentia, quando volumus statim restitui possessioni bonorum illorum, quibus nos peccatum spoliavit, & detrahimus separationis istius ferre confusionem.

89. Quartus decimus gradus conversionis Peccatoris est quod, cum sit jam reconciliatus, habet jus assistendi Sacrificio Ecclesiae.

90. Ecclesia auctoritatem excommunicandi habet, ut eam exerceat per primos Pastores de consensu, saltem presumpso, totius Corporis.

91. Excommunicationis iniusta metus, nunquam debet nos impedire ab implendo debito nostro: Nunquam eximus ab Ecclesia, etiam quando hominum nequitia videmur ab ea expulsi, quando Deo, Jesu Christo, atque ipsi Ecclesiae per charitatem affixi sumus.

92. Pati potius in pace excommunicationem, & anathema iniustum, quam prodere veritatem, est imitari Sanctum Paulum: tantum abest, ut sit erigere se contra auctoritatem, aut scindere unitatem.

93. Jesus quandoque sanat vulnera, qua praecipis Primorum Pastorum festinatio infligit, sine ipsius mandato: Jesus restituit, quod ipsi inconsiderato zelo rescindunt.

94. Nihil pejorem de Ecclesia opinionem ingerit ejus inimicis, quam videre illic dominatum exerceri supra fidem Fidelium, & foveri divisiones propter res, qua nec fidem laedunt, nec mores.

95. Veritates ed devenerunt, ut sint lingua quasi peregrina plerisque Christianis, & modus eas predicandi est veluti idioma incognitum; aded remorsus est simplicitate Apostolorum, & supra communem captum fidelium; Neque satis advertitur, quod hic defectus sit unum ex signis maxime sensibilibus senectutis Ecclesiae, & ira Dei in Filios suos.

96. Deus permittit, ut omnes Potestates sint contrariae Prædicatoribus veritatis, ut ejus victoria attribui non possit, nisi Divinae gratia.

97. Nimis sepe contingit membra illa, qua magis sanctè, ac magis strictè unita Ecclesiae sunt, respici, atque tractari tanquam indigna, ut sint in Ecclesia, vel tanquam ab ea separata; sed justus vivit ex fide, & non ex opinione hominum.

98. Status persecutionis, & poenarum, quas quis tolerat, tanquam Haereticus, flagitiosus, & impius, ultima plerumque probatio est, & maxime meritoria, utpote qua facit hominem magis conformem Jesu Christo.

99. Pervicacia, praeventio, obstinatio in nolendo, aut aliquid examinare, aut agnoscere se fuisse deceptum, mutant quotidie quoad multos in odorem mortis id, quod Deus in sua Ecclesia posuit, ut in ea esset odor vite, V. G. bonos libros, instructiones, sancta exempla &c.

100. Tempus deplorabile, quo creditur honorari Deus, persequendo veritatem, ejusque discipulos. Tempus hoc advenit.... Haberi, & tractari à Religionis Ministris, tanquam impium, & indignum omni commercio cum Deo, tanquam membrum putridum, capax corrumpendi omnia in societate Sanctorum; est hominibus piis morte corporis mors terribilior, Frustr.

Bullar. Rom. Continuat. Pars II.

tra quis sibi blanditur de suarum intentionum puritate, & zelo quodam Religionis, persequendo flamma, ferroque vivos probos, si propria passione est excacatus aut abreptus aliena, propterea quod nihil vult examinare. Frequenter credimus sacrificare Deo Impium, & sacrificamus Diabolo Servum.

101. Nihil spiritui Dei, & doctrinae Jesu Christi magis opponitur, quam communia facere juramenta in Ecclesia, quia hoc est multiplicare occasiones pejerandi, laqueos tendere infirmis, & idiotis, & efficere, ut nomen, & veritas Dei aliquando deserviant consilio Impiorum.

§. 5. Auditis itaque tum vocem, tum scripto Nobis exhibitis praefatorum Cardinalium, aliorumque Theologorum suffragiis, divinique in primis luminis, privatis ad eum finem, publicisque etiam indicis precibus, implorato praesidio, omnes, & singulas propositiones praesertim, tanquam falsas, captiosas, male sonantes, piarum aurium offensivas, scandalosas, perniciosas, temerarias, Ecclesiae & ejus praxi injurias, neque in Ecclesiam solum, sed etiam in Potestates Saeculi contumeliosas, seditiosas, impias, blasphemias, suspectas de haeresi, ac haeresim ipsam sapientes, nec non haereticis, & haeresibus, ac etiam schismati faventes, erroneas, haeresi proximas, pluries damnatas, ac demum etiam haereticas, variasque haereses, & potissimum illas, quae in famosis Janseii propositionibus, & quidem in eo sensu, in quo haec damnatae fuerunt, acceptis, continentur, manifestè innovantes respectivè, hac nostra perpetuè valitura Constitutione declaramus, damnamus, & reprobamus.

§. 6. Mandantes omnibus utriusque sexus Christianis fidelibus, ne de dictis propositionibus sentire, docere, ac praedicare aliter praesumant, quam in hac eadem Nostra Constitutione continetur; ita ut quicumque illas, vel illarum aliquam conjunctim, vel divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis, etiam disputativè publice, aut privatim tractaverit nisi forsitan impugando, Ecclesiasticis censuris, aliisque contra similia perpetrantes à Jure statutis poenis ipso facto absque alia declaratione subiacent.

§. 7. Ceterum per expressam praefatarum propositionum reprobationem alia in eodem libro contenta nullatenus approbare intendimus; cum praesertim in decursu examinis complures alias in eo deprehenderimus propositiones illis, quae, ut supra, damnatae fuerunt, consimiles, & affines, iisdemque erroribus imbutas; nec sane paucas sub imaginario quodam, veluti grassantis hodie persecutionis obtentu, inobedientiam, & perverciam nutriendas, easque falso Christianae patientiae nomine praedicantes; quas propterea singulatim recensere & nimis longum esse duximus, & minime necessarium; ac demum, quod intolerabilius est, Sacrum ipsum novi Testamenti Textum damnabiliter vitiatum compererimus, & alteri dudum reprobatae versioni Gallicae Montensi in multis conformem: à vulgata verò editione, quae tot Saeculorum usu in Ecclesia probata est, atque ab Orthodoxis omnibus pro authentica haberi debet, multipliciter discrepantem, & aberrantem, pluriesque in alienis, exoticis, ac saepe noxios sensus, non sine maxima perveritate detortum.

§. 8. Eundem propterea librum, utpote per dulces sermones, & benedictiones, ut Apostolus loquitur, hoc est, sub falsa pie institutionis imagine, seducendis innocentium cordibus longè accommodatum, sive praemissis, sive alio quovis titulo inscriptum, ubicumque, & quocumque alio idiomate, seu quavis editione, aut versione hactenus impressum, aut in posterum (quod absit) imprimendum, auctoritate Apof-

Condemnat easdem propositiones.

Prohibitio, ne dictae propositiones teneri, doceri, vel defendi possint.

Profectio condemnationis, citra approbationem aliarum propositionum, quae censuræ nota dignae sunt.

Innovatio prohibitionis supradictorum librorum.

Præceptum super obsequantia præsentis Constitutionis,

Fides habenda Transumptis.

Sanctio poenalis.

Dat. die 8. Septembris anno 1713.

Publicatio.

LXV.

Exordium.

stolicâ tenore præsentium iterum prohibemus, ac similiter damnamus; quemadmodum etiam alios omnes, & singulos in ejus defensionem tam scripto, quam typis editos, seu forsan (quod Deus avertat) edendos libros, seu libellos, eorumque lectionem, descriptionem, retentionem, & usum omnibus, & singulis Christianissimis sub penâ excommunicationis per contrafacientes ipso facto incurrenda, prohibemus pariter, & interdicimus.

§. 9. Præcipimus insuper Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, aliisque locorum Ordinariis, nec non hæreticæ pravitatis Inquisitoribus, ut contradictores, & rebelles quoscumque per censuras, & penas præfatas, aliaque juris, & facti remedia, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, brachii Sæcularis auxilio, omninò coerceant, & compellant.

§. 10. Volumus autem, ut earumdem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides profus adhibeatur, quæ ipsis originalibus literis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

§. 11. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ declarationis, damnationis, mandati, prohibitionis, & interdictionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ Millesimo septingentesimo decimotertio, sexto Idus Septembris, Pontificatus Nostri Anno Decimotertio.

J. Card. Prodatarius. F. Oliverius.
Vîsâ de Curia L. Sergardus.
Loco † Plumbi.
Registrata in Secretaria Brevium.
L. Martinetus.

Anno à Nativitate D. N. Jesu Christi millesimo septingentesimo decimo tertio, Indictione sexta, die verò decima Septembris, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, & D. N. D. Clementis Divina Providentia Papæ XI. Anno Decimo tertio supradictæ literæ Apostolica affixæ, & publicatæ fuerunt ad valvas Ecclesiæ Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, Curie Generalis in Monte Citorio, in acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Petrum Romolatum Apostolicum Cursorem.

Antonius Placentinus Magister Curs.

CONFIRMATIO

Decreti Congregationis Sacrorum Rituum editi super Cultu immemorabili.

BEATO GREGORIO PAPÆ DECIMO

Exhibito, & casu excepto à Decretis sel. rec. Urbani PP. VIII.

CLEMENS PAPA XI.

Ad futuram rei memoriam.

Injuncti Nobis cælitus pastoralis officii sollicitudo Nos urget, ut gloriosorum cælestis Hierusalem Civium, quorum sapientiam narrant Populi, & laudem nuntiat Ecclesiæ, illorumque

potissimum, quos Unigenitus Dei Filius gregi sui Pastores constituit secundum cor suum, quique in generationibus gentis suæ gloriam adepti, placuerunt Domino in diebus suis, ac fidei gubernaculum viriliter tenentes, anchoram spei tranquillâ jam in statione composuerunt, plenatque cælestibus divitiis, & æternis mercibus navem optato in litore collocarunt, venerationem, & cultum promovere studeamus in terris, sicut pia Catholicorum Antistitem in partem sollicitudinis nostræ vocatorum aliorumque Christianissimorum, ac præsertim pietate non minus, Christianisque virtutibus, quam generis splendore fulgentium vota postulant, & Nos ad Omnipotentis Dei gloriam, Catholicæ Ecclesiæ decus, & prædium, spiritualeque fidelium populorum adificationem, ac devotionem fovendam conducibile fore in Domino arbitramur.

§. 1. Cum itaque aliâs in Congregatione tunc existentium S. R. E. Cardinalium sacris Ritibus præpositorum processu autoritate Apostolica constructi super virtutibus, & miraculis in specie fel. rec. Beati Gregorii PP. X. Prædecessoris Nostri exhibiti fuerint, illorumque validitate de more examinata. ac die ix. Januarii MDCXXX. ad relationem bon. mem. Cosmi, dum vixit, ejusdem S. R. E. Cardinalis de Torres nuncupati respectivè approbatâ, successivè, nempe die iv. Maii ejusdem anni, ab eadem Congregatione Cardinalium favorabile rescriptum emanaverit: constare de virtutibus heroicis; deinde verò ad humillimas preces Venerabilis Fratris Benedicti Episcopi Arcini, etiam nomine dilectorum Filiorum Communitatis, & hominum Civitatis Arcinæ nec non Antonii Mariæ Bonucci Presbyteri Regularis expressè professi Societatis Jesu ejusmodi Causâ Postulatoris, per Dilectum Filium nostrum Ferdinandum supradictæ S. R. E. Presbyterum Cardinalem de Abduna nuncupatum in locum similis mem. etiam, dum vixit, Francisci prædictæ S. R. E. Cardinalis Montalti nuncupati, qui anno MDCXLII. in locum ejusdem Cosmi Cardinalis subrogatus fuerat, deputatum, proposito dubio in eadem Congregatione Cardinalium die xi. Februarii proximè præteriti super signaturâ Commissionis reassumptionis Causæ ad formam novissimorum decretorum rec. mc. Innocenti Papæ XI. itidem Prædecessoris nostri, responsum fuerit, esse locum signaturæ Commissionis, prout per Nos signata fuit, cum facultate videndi, & examinandi, an ex supradictis processibus Apostolicis, sicut præmittitur, confectis constaret de casu excepto à decretis piæ mem. Urbani PP. VIII. similiter Prædecessoris nostri, & de eorum partitione, sive de cultu publico, & immemorabili dicto Beato Gregorio PP. X. exhibito; demumque in hujusmodi commissionis sequelam propositâ Causâ per eundem Ferdinandum Cardinalem super prædicto dubio, illoque in prædictâ ordinariâ Congregatione Cardinalium discusso: ipsa Congregatio, audito prius tam scripto, quam voce dilecto Filio Magistro Prospero de Lambertinis in utrâque Signatura nostra Referendario, Fidei Promotore, respondendum esse censuerit; constare de cultu immemorabili, seu de casu excepto à prædictis Urbani Prædecessoris decretis.

§. 2. Hinc est, quod Nos non modo piis, devotisque Benedicti Episcopi, ac Communitatis, & hominum, nec non Antonii Mariæ prædictorum, sed etiam enixis novissimè additis dilecti Filii Nobilis Viri Cosmi Etruriæ sibi subiectæ Magni Ducis supplicationibus Nobis super hoc humiliter porrectis favorabilem assensum, quantum cum Domino possumus, præbere cupientes, & eorum singulares personas à quibusvis excommu-

Exponitur cause status

Congregatio Sacrorum Rituum decernit constare de cultu, & casu excepto.

Pontifex ejusmodi decretum confirmat &c.

nica.